

მშენებელი

იუმორის გ.
ჟურნალი

პატრონები

№ 9

ო. ი. მელიძე

ს რ უ ი ყ ნ ი

დონ-სანდრო-საქართველი.

ჩემო იავ! ჩემო ვარდო!
თვალ სოსანო ველიდ რგულო,
არა გშვენის ბებერ სატრფოს
ემიჯნურო, ეერდგულო.

წამო ჩემთან სულის სატრფოვ,
ნუ, ნუ მტანჯავ, წამო, წამო
დაშნის დილა გავითენო,
ხანჯლის დღე და ხმლის საღამო.

ვერონტინა სახალხეთელი.

მწუ, მწუ, მწუ, მწუ*) ნუ მწვავ გიჟო,
ჩემო შლეგო, ჩემო ხელო!
ეს ხორცსა ფლობს, სხეულს ჩემსას
შენ კი, შენ სულს სანატრელო,
მაგრამ... ვიცი, შენ ქონება
არ გაქვს, ტურფავ, იმოღენა,
რომ შეგეძლოს ამასავით
ჩემი მოვლა, ჩემი რჩენა.

*) აქ იგულისხმება თითების წვეროთა კოცნა, რომელიც ჰაერის საშვალეობით გადაეცემა ობიექტს.

უცხო სიტყვათა განმარტება

იტალიური გაფიცვა. რუსეთში და ჩვენს ქვეყანაშიაც მუშებს აღებთან ბრძოლის დროს ხშირად მიუმართავთ იტალიური გაფიცვისათვის. იტალიური გაფიცვა იმით განირჩევა ჩვეულებრივისაგან, რომ მუშა სამუშაოს თავეს არ ანებებს. ის თავის ალაგასვე რჩება, მაგრამ მუშაობს ნელა, ზანტათ. ხშირად იმდენათ ნელა, რომ აკეთებს იმის მეასედს, რის გაკეთებაც შეუძლია. აი მაგალითი: წარმოვიდგინოთ ჩვენს ტრამვაიზე გამოცხადდა იტალიური გაფიცვა. თქვენ დილის მატარებლით ჩამობრძანდით ქ. გორიდან, სადაც დაპატიებულნი იყავით, მაგრამ მასპინძელი არ დაგიხვდათ. ჩამოდით დაღალულ-დაქანცული, გაცივებული და იჩქარით 'შინისაკენ ვარდისუბნის ქუჩაზე მე-4 ნომერში.

სადგურთან ტრამვის ვაგონი დაგხვდათ და თქვენც რასაკვირველია შიგ ჩაბრძანდით. აი, კონკრეტორმა აიღო ხელში საყვირი. ჯერ რამდენიმეჯერ შეატრიალ-შემოატრიალა. ბოლოს პირთან მიიტანა, მაგრამ ამ დროს დახველებმა მოუხდა და ისევ მოიშორა. ეს გაიმეორა ხუთჯერ. ვაგიდა ათი წუთი და გაისმა საყვირის ხმა. უკვე ცხრა საათია დილის. ვატმანმა ხელთათმანები გაისწორა. ათჯერ ტორმუზი მოსინჯა. ვაგონის ქერში რაღაც მიატრიალ-მოატრიალა. ცხრაჯერ დარეკა და სწორეთ ათის ნახევარზე ვაგონი დაიძრა.

ათ საათზე თქვენ უკვე მიაღწიეთ იმ ადგილს, სადაც „ალორძინიზის“ მღაზია იმყოფება. აქ ვაგონს მხილოდ ხუთმეტი წუთი შეაგვიანდა და იმავე ცერემონის შემდეგ გაუდგა გზას. თერთმეტ საათზე თქვენ საბალოსნო სკოლის ეზოს გვერდით მიგოგავდით და მშვენიერი სანახაობით სტკებობდით, ხოლო სრულ 12 საათზე გორგიჯანოვის წინ შეჩერდა თქვენი მგზავრობა.

აბოლოს წინ, სადაც თქვენ ნაშუადღევის ორ საათზე მიბრძანდით ვაგონი დაეჯახა ავტომობილს და ხუთი კაცი გაქულიტა. ოქმების წერას მოუხდით სადამოს შვიდ სათამდე, მიუხედავად იმისა, რომ პოლიცია გაფიცვაში მონაწილეობას არ იღებს.

ვერის ხილი როცა გაიარეთ იოანე ღვთისმეტყველის ეკლესიაზე თერთმეტჯერ შემოჰკრეს ზარი. ზემელის აფთიაქთან კი ვაგონი სრულ შუაღამეზე

მივიდა. ვინაიდან სამუშაო დღე გათავდა აქ ტრამვაი მოაბრუნეს და თქვენ იძულებული გახდით ფეხით განგვერძოთ გზა.

აი ამას ჰქვია იტალიური გაფიცვა და უნდა გამოგიტყდეთ ძლიერ მოსაწყენი რამეა. მით უმეტეს თუ თითონ არა ხარ გაფიცული.

ომი.

(იხილეთ სურათი მეორე გვერდზე).

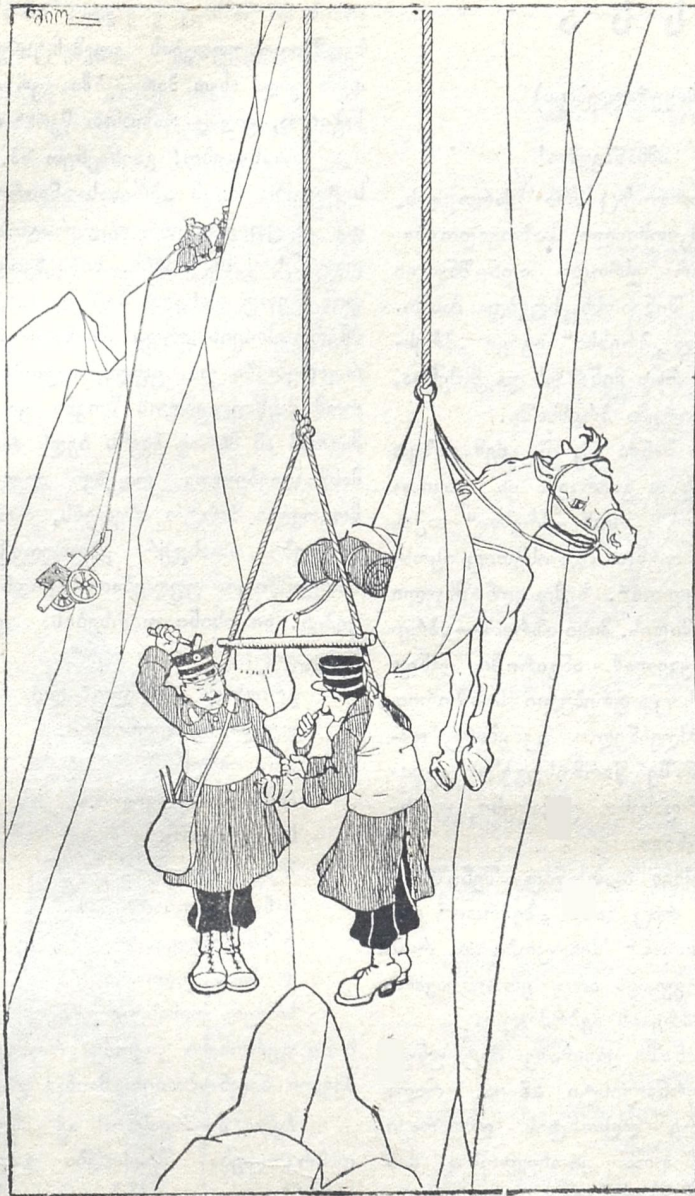
ესთქვით „ახალშენმა“ (რომელიც ვერის ბაღების გვერდით სძევს) ომი გამოუცხადა სოფ. წყნეთს. უთანხმოება გამოიწვია იმ გარემოებამ, რომ წყნეთის ჩრდილო აღმოსავლეთის კუნძული, ვერეთ წოდებული „ნახშირ-გორა“ ახალშენელთა მოდგმის ხალხით არის დასახლებული და ნაციონალურ შევიწროებას განიცდის.

პირველი ტყვია 1813 წლის პირველ იანვარს გავარდა. პირველ შეტევისათანავე, სათავად-ახნაურ გიმნაზიისა და ფიქრის გორას შუა, ახალშენელებმა გადალახეს მდინარე ვერა და შეესივნენ ვარაზის-ხევის ხეობას. (ვარაზის ხეეს შეიძლება იზონცო დავარქვათ, მაგრამ მე მაინც ჩვენი მშობლიური სახელი მიჩვენია).

ნახევარი წლის ომის შემდეგ ახალშენელები უკვე მივიდნენ იმ ადგილამდე, სადაც წყნეთის ქუჩა გადასკრის ვარაზის ხეეს და აიღეს*) ბეტონის ხიდი. აქ მათ აიყვანეს ბლოკების საშვალეობით რამოდენიმე ვირი და მალე ნაპირზე შესვეს. წყნეთელები კი ჯერ-ჯერობით არსად სჩანდნენ.

მერვე თვის მიწურულში მხვერავეთა რაზმი შეიქრა ერთ მიტოვებულ აგურხანაში და აიღო იგი. მფრინავთა რაზმი, სევასტი გაჩეჩილაძის ხელმძღვანელობით, წყნეთიდან მომავალ ქარავანს თავს დაეცა და 60 ყუმბარა დააყარა. მოკლულ იქმნა

*) სიტყვა „აიღეს“ პირდაპირი მნიშვნელობით როდი უნდა გაიგოს.

— როგორ სჭედენ იტალიელი მეომრები ცხენებს.

რამოდენიმე ნახშირით დატვირთული ვირი, თითონ კი უვნებლათ გადარჩა.

პირველი წლის მიწურულში რაზმი უკვე გრიგოლ ყიფშიძის სახლის გალაფანს გაუსწორდა და იქ გამაგრდა.

მეორე წლის პირველ თვეებში ახალშენლებმა ააფეთქეს ერთი საყე-

ნი შეშა იქვე დუქნის გვერდით დაწყობილი და ორმოში გამაგრდნ.

მორიელი

პ რ ე ს ს ა

(დასკელ მუშათა სიუჟრადღებოთ)

ამხანაგებო!

სიტყვა „პრესას“, როგორც არა ქართულს, არა ხანია ხმარობს ჩვენი მკითხველი საზოგადოება. ვინ მოსთვლის ვის როგორ ესმოდა აღნიშნული უცხო სიტყვა და ვინ რა შინაარსს სდებდა მასში. მე ჩემდა თავად კარგა ხანია „პრესსა“ იგივე „პრესსი“ მეგონა, ვინაიდან ხშირად მინახავს და მსმენია, თუ რამდენი ხალხი იტყობდა პრესსაში.

ჩვენდა საბედნიეროთ ბ-ნმა აპ. წ-ძემ გაზეთ „საქართველოში“ ჩინებულათ გაარკვია ეს საკითხი და იმ დასკვნამდე მივიდა, რომ „პრესსა“ საქირო ყოფილა ხალხისათვის, თუნდა იგი ისეთიც იყოს, როგორც მაგ. „საქართველოა“. ზემო აღნიშნული ავტორი უფრო შორსაც მიდის. მისი აზრით—„პრესსაში“ გამოთქმულ აზრს ყველამ ანგარიში უნდა გაუწიოს*). თუ ამ, განსაცვიფრებელი სისწორით გამოთქმულ, აზრს სახელმძღვანელო მცნებათ დავისახავთ, მაშინ ჩვენს წინაშე წარმოსდგება უდიდესი, უსაქიროესი, უძვირფასესი, უჩქარესი, უღრმესი, და უაღრესი საზრუნავი.

ამხანაგებო! ვიცი თქვენ თითონაც შენიშნავდით, მაგრამ მას შემდეგ, რაც გაზ. „ზვირთი“ გამოდის, პირდაპირ „პრესსიდან“ შეიტყობდით, რომ ჩვენ, დასკელ მუშებს არა გვყავს არც ერთი სავარგისი ჟურნალისტი, ანუ პრესის მებრძოლი.

ამ მხრივ ჩვენს ქვეყანაში ყველაზე მეტ უნუგემო მდგომარეობაში ჟურნალისტი ან-ია. რაღა ჩემი და ან ბ-ნი თედორე ლლონტის ლაპარაკი გკირიათ ამაზე, თქვენ თითონ კითხულობთ მის „ნახაზებს“ აგერ მეოცე წელიწადია, თუ მეტი არა. არც სტილი, არც ენა, არც კილო მას არა აქვს ისეთი, როგორც თუნდ უბრალო ფედერალისტს, (დიდებზე, როგორც თ. ლლონტია აღარაფერს აღარ ვიტყვი). თუმცა ენა, სტილი და კილო არ უვარგა ჟურნალისტ ან-ს, სამაგიეროთ შინაარსიც აღარ არის მის ნაწერებში. ბ-ნი თ. ლლონტი, ეს ბრწყინვალე ვარსკვლავი ქართ. ფედერალისტთა „ცა ფირუზ-ხმელეთ ზურმუხტისა“ პირდაპირ სასაცილოთ გვიდგებს. იგი სწერს: „სა-

არკო და განსაცვიფრებელია ან-ის უცოდინარება სასკელშიყო უფლების ელემენტარულ საგნებისა და, რა თქმა უნდა ასეთ ზირობებში ჯერ ლექციის მოსმენა მისცს საჭიროა, ვიდრე რახანათ წერა“-ა.

ამხანაგებო! გაიხსენეთ აპ. წ-ძის საისტორიო სიტყვები, რომ „პრესას ანგარიშის გაწევა უნდა“ და დაუფიქრდით ფედერალისტთა ბელადის თ. ლლონტის სიტყვებს. სირცხვილი ჩვენ და საყვედური! ნუთუ დასკელ მუშებს არ შეგვიძლია ჩვენი მწერლისთვის ერთი მასწავლებლის შოვნა? უყურადღებობა და გულგრილობა გვეპატიებოდა, თუ რომ მასწავლებლის შოვნა ყოფილიყო საძნელო. მაგრამ ამ მხრივ ჩვენს ბედს ძალლი არ დაჰყუფს*). მასწავლებელთა რიცხვი ლეგიონია. მე აქ ჩამოვთვლი მარტო ისეთებს, რომელთაც ყველა მეცნიერები ათასჯერ გადაუღქმ-გადაუცოხნიათ და სახელმწიფო უფლებათა ცოდნით ქვეყანას აკვირვებენ. აი ისინი ღირსებისა და არა აღფავიტის მიხედვით:

- გრიგოლ ამალლობელი.
- თევდორე ლლონტი.
- გრ. ლალიძე.
- არჩ. ჯა—შვილი.
- ს. დადიანი.
- ბ ნი შინაური.
- ბ-ნი მგობარი.
- ბ-ნი სიტყვა.
- გ. მიაშვილი.

ხოლო დასასრულ შეიძლება შევაწუხოთ თვით ბ-ნი გერონტი ქიქოძე, რომელიც (იმედი მაქვს) ძველი ნაცნობობით მაინც დაგვედებს ხათრს.

ჩემო ძვირფასო! აქ მხოლოდ ერთად-ერთი დაბრკოლება შეიძლება გადაგველობოს წინ, ეს ფინანსიური ვითარება. აი რას უნდა გაეწიოს ამ შემთხვევაში ანგარიში. საყვარელი ან-ის გათვითცნობიერება და კეთილ გზაზე დაყენება ყველა მათგანს სწყურია. მე დარწმუნებული ვარ, ზოგიერთს იმედიცა აქვს მისგან გვარიანი ჟურნალისტი გამოიყვანოს, მაგრამ ნუ დაგავიწყდებათ, რომ ეს მეცნიერ-ჟურნალისტები კარგ ცხოვრებას არიან ჩვეულები და მარტო ქველმოქმედებითი მიზნით არ იკისრებენ ამ მძიმე შრომას. ალბათ გაიგეთ რაშია საქმე.

*) რასაკვირველია სიტყვა „ანგარიში“ ფულის მხრივ არ უნდა იქნას გაგებული.

*) თუ მაინც იყვებოდნ, რა ვუყოთ, ქარი წაიღებს. ეშმაკი.

ამ ხელმძღვანელთა შორის მე განსაკუთრებულს თქვენს ყურადღებას მივაჯაქვავ, თედორე ლლონტის პიროვნებას. იგი ჭეშმარიტათ რომ ღირსეულია ღირსეულთა შორის და მიუხედავად იმისა, რომ თქვენ მისი ნაწერი ალბათ არ წაგიკითხავთ, მაინც იცნობთ მის გონებრივ სიდიადეს და ზეურნალისტობას, რომ ამ თქვენ ეგრე ვთქვათ სულიერ ნაცნობობას ხორცი შევასხა, ვათავსებ აქვე მის სურათს სულ ბოლო დღეებში გადაღებულს მხატვარი „კრიპუქის“ მიერ.

ტოტიკი.

თედორე ლლონტი.

კანონ-პროექტი.

(ქაჯეთის სასამხედრო სამინისტროს)

ფოთში.

იდიდოს ძალა ჯოჯოხეთისა
 თვით უკუბრესი
 რადგანაც ქაჯებს შამოულიათ
 სამხედრო წესი.
 აწ მოვასხენებ ყოველთა მფარველ
 თქვენ სიბნელესა,
 რომ ჩვენ განვიცდით ეროვნულ ჩაგვრის
 დიდ სიძნელესა.
 ამავე მიზნით პროექტს ვაახლებ
 სამინისტროსა
 არ ვსცნობ საჭიროთ ნეიტრალიტეტს
 ამ ომის დროსა.
 ჩვენ გვინდა ომი, იგი რაც უნდა
 მსხვერპლს მოითხოვდეს,
 მხოლოთ ქაჯეთის ტერიტორია
 კი გაფართოვდეს.
 გამოვარჩიოთ რომელიც ჯობდეს
 ჯოჯოხეთადა,
 ჩვენი მხედრობით თავზე დავესხათ
 იმას ერთადა.
 შევემუსროთ მტერი სასტიკი ბრძოლით
 ცეცხლის გვართა
 დაჭრილ დახოცილთ რომ ვაცურებდეთ
 სისხლის ღვართა.
 მხარე რომელიც ჯოჯოხეთს უღირს
 დასაპყრობათა
 თან შიგ მცხოვრები ქაჯებისათვის
 მოსამზრობათა.
 გაუვალნი და მოუხმარელი
 ადამთა ტომის
 მთელი მიდამო უკვე ცნობილი
 პალიასტომის.
 პოლიტიკურად სიბნელე იცავს
 ირგვლივ წყვილიადი,
 მდებარეობით საჯოჯოხეთო
 აქვს ხეაშიადი.
 ქუჩის სიბნელე შიგ აღარ უშვებს
 მზეს და მთვარესა,

ელექტრონ-ქრაქზე მუდამ მტირალსა
მგლოვიარესა.
თავს დასტრიალებს „გრიგოლ მნათობი“
ჩირადღანითა.
მარა სიბნელეს იგი ველარ სძლევს
ერთი წამითა.
(„შამოდგომაზე „ეწერს“*) დასწავვენ
მან იცის ალი
სინათლეს მაშინ თუ ნახავს მხოლოთ
მცხოვრებთა თვალი)
ზღვა თუ მდინარე ამა ქალაქზე
მოდებულთა,
ნავთ საყუდელათ თუმცა ძველთაგან
წოდებულთა,
მაინც არა ჰგავს თანამედროვეს
აგი ქალაქსა
და ვერც დაიჭერს ამ პირობებში
ამგვარ ალაგსა.
შამოსავალის არა ვიცით რა
ვალი აქვს დიდი,
ქუჩებში ლაფი და მდინარეზე
დაშლილი ხიდი.
არცა თეატრი, არცა სახალხო
უნეფერსტეტი
აქ ვერ ხეირობს ყავა ხანის და
სირაჯის მეტი.
ქალაქსა ამას მას ჟამსა შინა
თუმც ება თავი
ვისაც უჭირდა ქუა გონება,
კალამი, მკლავი.
მაინც ვერ შესძლო ამის ქალაქათ
გადაკეთება
თუმც ბევრი ნახა შრომა და ჯაფა
შიში, ფეთება.
კაცი იბრძოდეს და იმ ბრძოლაში
რომ წაიბორკოს,
ჯილდოს მაგივრათ დამნაშავეისას
უდგამდენ ჯორკოს**)
რა თავში იხლის ასეთ ადგილზე
მოღვაწეობას,
რალა ფასი აქვს მის სიმამაცეს,
სიბრძნეს, მხნეობას?
ამიტომ ქალაქს მოსცილდა თავი
ეს ერთად ერთი,

*) ეწერია—სტ. თ. დ. ...

***) ჯორკო—სკანის წესდარღვევით იყო გერიაში.

განრისხდა მასზე ვით ჯოჯოხეთზე
საბაო ღმერთი.
ღვრია წყალს აქა არჩია სხვაგან
ღვინო კახური
და გახდა კიდევ ახალ რკინის გზის
თავი მსახური.
ქალაქი ესე დარჩა უთაოდ
და უფებოთა,
მისი ხმოსნებით ჩვენ რა უნდა
დავიკვებოთა.
ხმინი მათში ხელის თითებზე
რომ ჩამოვთვალოთ
(პირჯვრის საწერი სამი თითებიც
შიგ არ ჩავთვალოთ,
უხმო ხმოსნებზე გადასაწერათ
ჯვარის სახისა
ყოველ კითხვაზე „ამინ უფალოს“
რომ იძახისა).
სწორი გამოვა თვითმართველობის
ბუნხალტერია,
აგი ჩემს გარდა სხვებსაც უთქვამს
და უწერია.
თუნდაც მეველე*) ამა ქალაქის
ნაჩალევისა**)
უხმოთ მიმღები დამშეულ ხალხის
კრულვა-წყევლისა,
არცა ესმის რა სხვის გასაჭირზე
არც დასძრავს ენას,
ქართულათ ირცხვის და ერიდება
„ეროვნულ“ წყენას,
რადგან სიმშილიც ამავე მიზნით
„შორს“ განიჭვრიტა
(თუმც მშიერ გლყზე თავადი ბჭობდა
მაძლარი კიტა).
სასამართლოში ჩვენება ვერ სთქვა
ნაკურთხმა თავმა,
მაყურებლებში იპვიც დაბადა
ამ სანახავმა.
მისმარკობს კიდევ დიქტატორობაც
რომ ერჩის კმარა,
(თუმც აფთიაში რაც მოისურვა
ვერ მოაგვარა)
კრიტიკა სურდა პროვიზორის თუ
მედიცინისა,

*) მეველე—ყანის მეველი.

***) ანაღვეი—გარღვევილი ყანა.

ავი და კარგი არ იცის კია
 ქინაქინისა.
 მოქალაქენი შანტაეისტების
 ბრბოს ემონების,
 თუ არ გეზოდათ მათი ნებართვა
 ცხოვრებ-ქონების,
 შვა გულ ბაზარში მოულოდნელად
 გაგაგორებენ
 ამ წუთის სოფელს „პროგრამის“ ძალით
 მოგაშორებენ.
 ქაჯთა სარღლებო! ეგ საბუთები
 იკმართ უნდა
 ჩემი პროექტი სტრატეგიულათ
 თუ არ გამტყუნდა,
 არც ის იფიქროთ ეს აზრი მართო
 მე დამებდა,
 მე ხომ ვით ცოდვილს თვით ტარტაროში
 გამომეცხადა
 და მითხრა მტკიცეთ: „სამინისტროში
 შენს აზრს ვიცავო,
 გავიყვან კიდევ ჯოჯოხეთ-ცეცხლის
 ძალას ვფიცავო“.
 თუ აგრე მოხდეს, წამოიყვანეთ
 ჩვენი ჯარები,
 შემოანგრეთ ჯიხურის*) ციხის
 ძველი კარები.
 შხანკოლაც მოდის ფიჩორის ფლოტით,
 ნაღმონებითა,
 მტერი ეგების კიდევ დაგვებდეს
 თავის ნებითა,
 თუ დაგვექირდება მე მზათ ვიქნები
 ჰაერის ფლოტით,
 ბუტუნას ტიპი ცეპელინისას
 სჯობია ცოტით.

ბუტუნა

*) ჯიხური გურიელ-დადიანის საომარი ციხე-სიმაგრე.

დეპეშები.

ფოთი. სერგია ჭყონიას ხე-ტყის ქარხანას შანტაეისტებმა ცეცხლი წაუკიდეს, მარა ქარხნას გამგემ ადრე გაიგო და ცეცხლიც ჩააქრეს. მიზეზით იმ „10 ათასი მანეთის გადაუხდებლობას ასახელებენ, რომელსაც შანტაეისტები ჭყონიას ევალებიან, ხოლო უკანასკნელი კი ჯიუტობს ვადახთან.

— შეჭარხნეებმა: იმნაქემ შოასრაფე შუაღმა მიუხედავთ დიდი შრომისა და ხარჯებისა, ჯერაც ვერ მიაკვლიეს თავიანთ „მოვალეებს“, რომლებიც მხოლოდ ათასით სჯერდებიან. ბოროტი ენები ამბობენ „შვაკაცები“ მეტს სარგებლობენ ვინემ თვით შანტაეისტებო.

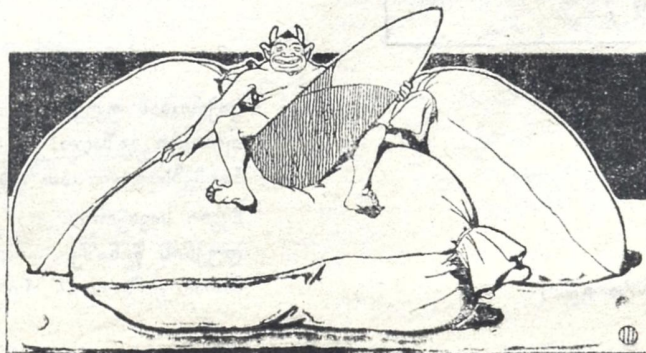
— ვაჭარმა ხმოსნებმა: ცეკვაშვილმა, რუხაძემ, გოგონავამ და სხვა. თავისი ღანასებით მთავრობასთან შესძლეს იმ დადგენილების დარღვევა, რომლითაც ქალაქმა იჯარით გადასცა ადგილობრივ კაპუტაქს ფურნე და მალაზია. კითხვა ხელახლა გაიჩევა მარა ამ მედანოსე ვაჭ-მატონებს კოოპ. საზ. წევრები „ჯილდოს“ უმზადებენ.

— ბ-ნი ტყემალაძე ვერ დადგა კიი გუნებაზე იაგულოვისა და აფთიაქის პროცესით. „უტუს ჯარი“ ცნობილი სარღლების (ბათლომე და თელორეს) მეთაურობით ბ-ნი ნიკოლაძეს დაეცენ ჩამოსვლისთანავე. ამბობენ ულტიმატუმი წარუდგინეს ნიკოლაძესო. მიზეზი ტყემალაძის მოღვაწეობა უნდა იყოს.

— ექიმ ტერ-ნიკოგოსოვის ბინაზე რუმინულ ნიადაგზე შეხლა მოხდა ბ-ნი ტერ-ნიკოგოსოვის და გერმანეის შორის; ბრძოლის დროს მოხავიბაში „გორნიჩნა“ მოპყოლია და საგრძნობლათ დაზიანებულია.

გამოსარკვევია მხოლოდ ის, თუ ვის უნდა დაედოს ბრალი „გორნიჩნის“ დაზიანებაში. საჭიროა ოპერაცია.

ბუტუნას სააგენტო.

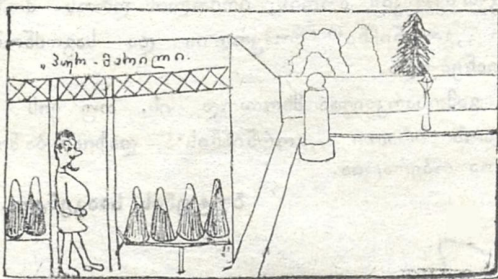

სარევიზიო კომისია.

(გაძღვნი უგელა სარევიზიო კომისიებს და მათ
ამრწყვლებს)

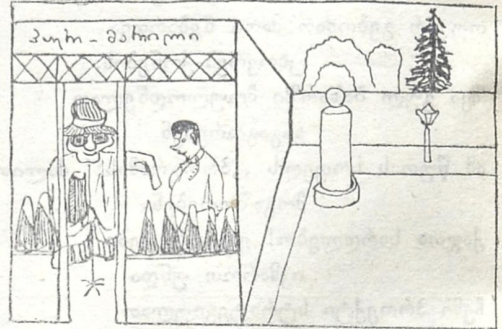

ჩვენ: მე და ნიკომ,
სიკომ და ბიკომ,
საქმე დავიწყეთ საკომერციო.
გამგეთ დადგომი
მე თითონ მსურდა,
მაგრამ ნიკომ სთქვა: „აქ მომეციო“.
და რადგან იგი
ყველაზე მორცხვი
და სანდო იყო ჩვენ ოთხთა შორის,
იღვა გარეშე
პარტიებისა
პატიოსნება წმინდანთა სწორის,
ჩვენც ვადავეციო
ჩვენი ქონება
თითო თუმანი (ქალაქის ფული)

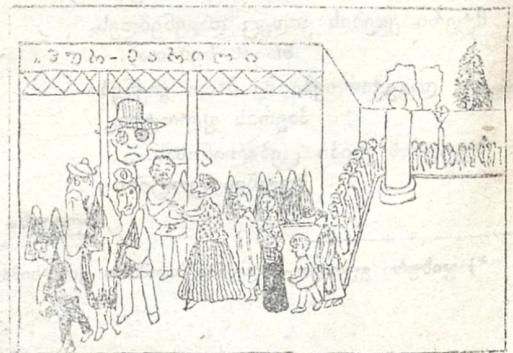

და გავაჩაღეთ
შაქრით ვაქრობა,
ამ დარგით ვიყავ გატაცებული.
განა ვის ძალუძს
უშაქროდ ყოფნა
ვისაც კი უვის პირისა გემო

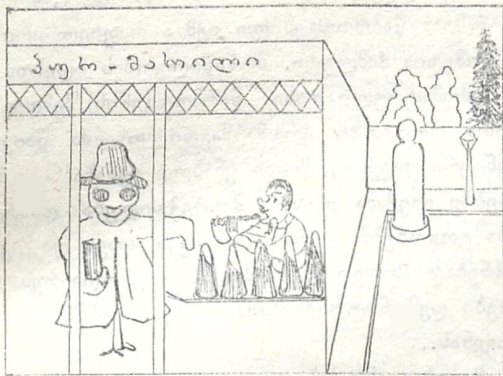
და თუასი მისი
ამისდაგვარად
თქვენც მოგხსენდებათ, ბატონო ჩემო!

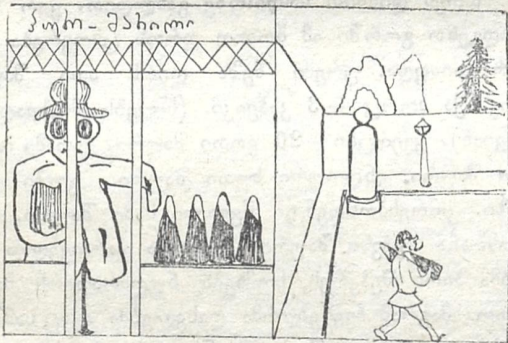
და რომ ჩვენს გამგეს
არ ვეშმაქნა,
და არ გაეცა ხალხზე ნისია,
მას მიუყენეთ
ყურის მგდებელათ
სარევიზიო, მხნე კომისია.
დიდათ სასტიკი,
საქმისა მცოდნე,
ენერგიული, შორს გამჭკრეტელი...
გამგესთან ერთად
მის სიფხიზლეზე
ჩვენ დავამყარეთ იმედი მთელი.

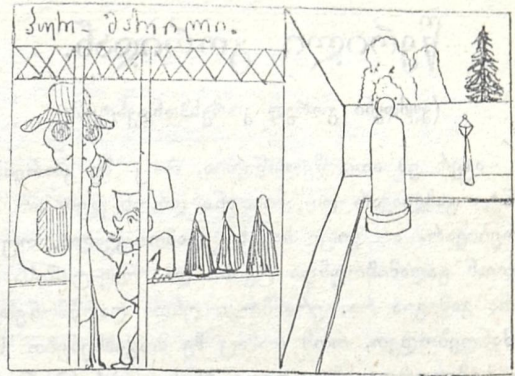
ვაქრობამ უკვე
ფრთები გაშალა!
ჩარჩებს დაუდგათ ცხოვრება ცული.
ჩვენი სავაქრო
დუქნის წინაშე
მარად-ჯამს იღვა ასეთი კული.

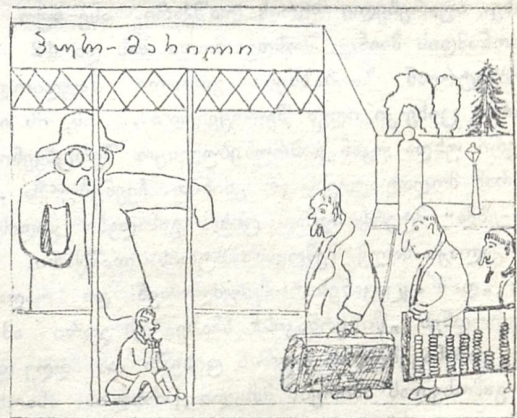
ერთ დილას, გამგემ
სულ პაწაწინა
შაქრის ნატეხი ჩაილა პირში
და კომისია,
(რომ ქურდობისთვის
ძმარი ედინა გამგისთვის ცხვირში).
არც განძრეულა,
იღვა ვით შტერი
თუმც დაინახა შაქრის ნაქერი.

მეორე დღითი
გამგე ბატონმა
ჩვენი ქონების სრულმა პატრონმა
(საღამო ხანი
რო მოატანა)
ნაქრები გარეთ გამოიტანა.
სარევიზიო
კომისია-კი
იღვა უძრავათ ვითა ჯირეკი.

ეს გულგრილობა
გამგეს ეოცა,
და სხვა ნაქრები მიმალა როცა,
მობრუნდა უკან
და კომისია
ახლოს გასინჯა რის მაქნისია.
ჯერ ნელა-ნელა
მიჩოჩდა ახლო...
ბოლოს ნიკაპზე ხელიც კი ახლო
და მყის დარწმუნდა
ეს ქურდ-ბაცაცა,
რომ მის წინაშე იღვა ცუდ-კაცა.

მივედით ჩვენ სამნი,
მივედით ღუქანსა
ველოდით სარგებელს ბლომად და მსუქანსა,
ალარც შაქარი,
ალარც ქანქარი,
ალარსად ნადლი, არსად ნისია...
კარებში ნიკო
ჩაცუცქებულა
ღუქანში ობლად სდგას კომისია.

წერილი გორიდან.

(გუძღვნი გორელ კორესპონდენტებს)

აგერ ეს ათი წელიწადია, რაც მე კორესპონდენტი გახლავარ და ამისთანა დროს ჯერ არ შევსწრებივარ. არ ვიცი ხალხი გამოიცვალა, თუ მე თითონ გადამიბრუნდა ტვინი და თავ-ტანისა ველარა გამიგია რა. ერთში-კი უნდა დარწმუნებული ბრძანდებოდეთ, რომ რასაც მე მოგახსენებთ სრული სიმართლეა. მე დიდი ხნის კორესპონდენტი გახლავარ ერთი, ფრიათ გამოჩენილი, ლიტერატურულ-პოლიტიკური ორგანოსი და ამბებს ფოტოგრაფიული სისწორით გადავცემ. ღმერთმა შეარცხინა ჩემთან მიშჩენკო და კლარი..!

როდესაც წერის, ანუ უკეთ რომ მოგახსენოთ, „ვარსკლავთა ყუფის“ საღერღელი ამეშლება ხოლმე გადვიკიდებ გულა ნაბადს და ჩემი აპარატით ვაფეშურებ გორიჯვრის მთისკენ. აქ მაღლობიდან გადმოვცქერი და ვხატავ გორის არე მარეს.

იმ დღეს, როდესაც გორის მიდამოებს ვათვალიერებდი, ერთი საშინელი სურათი აღმიდგა თვალწინ. თქვენ, რასაკვირველია, მოგეხსენებათ გორის ციხე. აუარებელი მტრის ლაშქარი, ასე ხუთ მილიონამდის მიინც, მოსდგომოდა მას და 42 სანტიმეტრიან ზარბაზნებს გრიალი გაუდიოდათ. გორის ციხე-კი იდგა შეურყეველი... ის, ის იყო, მტერი უნდა უკან გაბრუნებულიყო შერცხვენილი, მაგრამ მოღალატეებს არ ეძინათ. ჩვენებურმა „დასელებმა“ მტერს ჩუმად ციხის გასაღები გადასცეს და ქალაქს მალე შემოესია მტრის ლაშქარი. წინ მათ „დაშაქცაკანები“ მოუძღოდნენ და რალაცას მღეროდნენ „წიწერნაკის“ ხმაზე. ეს ჯარი ამ უამად დაბანაკებულია გორის ციხეში და დღე-დღეზე გამოსვლას აპირებს მთელი ქართლის ასაოხრებლად. გორელებს-კი სული კბილით უჭირავთ...

გუშინ წინ ქ. გორში ქ. შ. წ. კ. გ. საზოგადოების წლიური კრება იყო. კრებამ ჩინებულათ ჩაიარა, მაგრამ ბოლოს აქაც „დასელებმა“ გამოყვეს თავი. ერთი ვაჟბატონი კრებაზე შემოვიდა და გახელბული ყვიროდა: გინდა თუ არა ემ საათში წერა-კითხვის ქართული საზოგადოება უნდა გავაკოსპოლიტოთო. ხელში მას ყუმბარები ეჭირა და აფეთქებას უპირებდა მთელ შენობას. ამ ვაჟბატონის წყალობით კრება დაიშალა და ხალხი ნეესკი პროსპექტისაკენ გაემართა.

იმავე დღეს, საღამოს 8 ს. გორის „მარინსკი თეატრში“ წარმოდგენილი იქნა რაფიელ ერისთავის კომედია ჰამლეტი. მონაწილეობას იღებდა გორის დრამატიული დასი. წარმოდგენის შემდეგ გაიმართა აპოთეოზი. ერთმა მაგდილოსანმა წაიკითხა მშვენიერი ლექსი „მოდი ვნახოთ ვენახი“... მსმენელებზე ლექსმა დიდი შთაბეჭდილება დასტოვა. პაწია გოგონებმა ველარ შეიკავეს თავი და კრიალოვნებად ასხმული ცრემლები გადმოლვარეს. დასელები დემონსტრაციულად არ დაესწრენ წარმოდგენას...

მკითხველს უეჭველია ეცოდინება, რომ გორში სახალხო უნივერსიტეტი არსებობს. ეს უმაღლესი სასწავლებელი ათი წელიწადია რაც არსებობს და დღემდის არც ერთი ფაკულტეტი არ გაუხსნია. თუმცა მისმა მესვეურებმა დაიწყეს მუშაობა, მაგრამ ხალხის განათლება მათ უცხო ენაზე უნდოდათ. მაგალითად ამ სამი წლის განმავლობაში 5 ლექცია წაიკითხეს თათრულად, 10 სპარსულად 8 ლექურად, 20 ყიზილბაშურად და ქართულად კი არც ერთი... ასეთია ჩვენი კოსმოპოლიტიზმის საქმიანობა...

დღეს დილით სასწორზე გახლდით. ვერ წარმოიდგენთ გორში ამ ბოლო დროს ცხოვრება როგორ გაიფადა. ურემი შეშა ღირს ათი შაური. გირვანქა ხორცი—3 კაპეიკი. (სუკებს მუქთად იძლევიან). კვერცხი—20 ერთი შაური. ქათამი თითო სამი შაური. ინდოური ხუთი შაური. გოჭი სამი აბაზი. კორესპონდენტი წყვილი სამი შაური. თუ ჩემისთანა—ექვსი შაური. აქაურმა ქართველმა ვაჟრებმა პირი შეპკრეს, სომხებს ნულარაფერს მიყვდიითო. მაგრამ ჩვენებურმა დასელებმა აქაც სამშობლოს ღალატი დაიწყეს. ეგენი-კი ხალხი არ არიანო! გაიძახიან სულელებივით. თქმა არ უნდა, რომ მათი აღვირ-ახსნილი საქციელი და ლაზღანდარობა ჩვენი ერის დაღუპვას მოასწავებს.

დასასრულ ნება მიბოძეთ ჩვენი ქალაქის თვითმართველობის საქმეებზედაც ორიოდ სიტყვა მოგახსენოთ. როგორც ვიცით, ქალაქის თავის და ხმოსნების შორის შავმა კატამ გაირბინა. ერთად ერთი ბრალდება, რომელიც მას წამოუყენეს, იყო ის, რომ „პენსებს“ რად ატარებო. მაგრამ თუ ობიექტიურად შევხედავთ მის მოღვაწეობას, ჩვენ უეჭველია დავანახავთ, რომ ჩვენმა საყვარალმა ქალაქის თავმა ბევრი რამე გააკეთა გორისთვის. აი მოკლედ მისი მოღვაწეობის შედეგები ამ სამიოდ

წელიწადში: 1—გორის ციციბო ციხეზე მან, ე. ი. ქალაქის თავმა, ფუნქციულიერი გაიყვანა, 2—ატენი, ხიდისთავი, მეჯვრისხევი და ცხინვალი ქალაქ გორს შემოუერთა. 3—გორიჯვრის მთის და გორის ციხეს შუა ჰაერში დაკიდული ხიდი გასდო, რომელზედაც მატარებელი დადის. 4—გორის ქუჩებზე ყველგან სარკეები დააგო, ისე რომ კალოშების ყიდვა აღარავის უნდა. 5—ხიდის ყურზე მან აღმართა დიდებული ძეგლი, რომელსაც თავი არა აქვს გამოზმული. საბრალო დასელებს უკვირდათ მისი უთაობა, მაგრამ რა ესმით ამ უბედურებს ხელოვნებისა. მექანდაკე დეკანდენტი იყო და მან სიმბოლიური ძეგლი ჩამოასხა. მკოდნე პირები ამტკიცებენ, რომ ამ უთაო ძეგლში ღრმა იდეია ჩამარხული... 6—მტკვარზე ქალაქის თავმა სამი შესანიშნავი ხიდი გასდო. თითო ხიდი დაჯდა 5 მილიარდი დოლარი. ხიდები ისეთი გეგმით არიან აშენებულნი, რომ თავისთავად იკეცებიან და იშლებიან. 7—მართლა, დამავიწყდა, ერთი უკვდავი ძეგლი კიდევ ააგო თვითმართველობის შენობის წინ, რომელსაც ზედ აწერია № 3007. მეცნიერები თავს იმტვრევენ და ვერ გაიგეს, რას ნიშნავს ეს ნომერი. 7—ქალაქ გორის ბიუჯეტი მან 20 მილიარდ მანეთამდის აიყვანა. ქალაქს ვალები სრულიად მოაშორა და დაგირავებული მიწები სრულიად გამოიხსნა. 8—გორის მამულებმა მის ხელში ერთი ასჯერ იმატეს. 9—განათებას ხომ ნულარ იტყვიო. ჩვენ აქ მისი წყალობით ახალი „მოდის“ ელექტრონის განათება გვაქვს. ღამეში ოცჯერ აინთება და ჩაქრება თავისთავად. ამზობენ აქაური ელექტრონი სულიერი არსება და და ვიდასაც ეარშიყებაო. 10—თვითმართველობაში ეხლა საუცხოვო წესი სუფევს. მიწერ-მოწერა სულ საიდუმლოდ წარმოებს. თვითეულ კონვერტს ზედ ასე აწერია: „ძალზედ საიდუმლოდ“... 11—გორში დღეს ფეხით აღარავინ დადის. აქაურ ბირჟაზე 1000 ავტომობილი მუშაობს. ტრამვაი ხომ ჩინებული გვაქვს 5 კაბ. ცხინვალში დღეში ორჯელ აირბენ და ჩამოირბენ. 12—კანალიზაცია და წყალსადენი ხომ ანტიკაა... იმ დღეს ამერიკიდან ვილაც ჩინჯილრები“ ჩამოვიდნენ გორში... უნდოდათ ჩუმიდ გეგმა გადაეღოთ, მაგრამ ვერ მიართვეს. გეგმა არავინ მისცა და ხანა მშრალეები გაისტუმრეს სახლში.

ასეთია ჩვენი ქალაქის თევზს მოღვაწეობის მდგომარეობა. მაგრამ აქაც დასელების ინტრიგამ გააღივინა და ქალაქის თავი აიძულეს რომ წასულიყო.

ლიყო. გამოთხოვების დროს ერთი დიდი ამაგი კიდევ დასდო თავის სამშობლოს. ქ. გორის ქუჩებს სულ ახალი სახელები მისცა: ეხლა ჩვენა გვაქვს ასეთი ქუჩები: ილ. ჭავჭავაძისი, აკაკისა, ნიკოლოზისა, ვაჟა ფშაველასი, შიო მღვიმელისა, აბაშელისა, გრიშაშვილისა, ახოსპირელისა და სხვ... უეჭველია ჩვენი დასელები ახალ ქალაქის თავს მოიწვევენ და წაშლიან ამ ძვირფას სახელებს. ნუ თუ ასეთი ლაზღანდარობა მათ უნდა შეეარჩინოთ?*)

წიკაპურტი.

შ ბ რ ა ლ ა

შარადის გამოსათქმელად კალამს მოკვიდე ხელია; რა უშავს გამომწეურდეს ზოგი საქმენი ბნელია...

მონახეთ სიტყვა, რომელიც ბევრჯერ შეგხვდებათ დღეშია, ყველა ქვეყანას ბლომათ ჰყავს, მეტად დიდ ქალაქებშია. სხვას კვებავს, თვითონ კი შია, ყველა მას უქერს ყელშია, მაგრამ მტარვალებს ჩაადებს ერთ დროს ის განსაცდელშია. შურსა უძიებს სისტივად, თვით შევა სამოთხეშია.

ამა სიტყვისა, უთუოდ, გვინდა პირველი მარცვალი, მე კი სხვას გამოუდგები, თუ არ მომაკლდა საგზალი.

*) „შმაქის მათრახის“ რედაქცია უღრმეს მადლობას უძღვნის თანამშრომელ „წიკაპურტს“, რომლის მეტნებით ჩვენი მკითხველები შეიგნებენ, თუ რას ნიშნავს „ფტოგრაფიული სისწორით ვარსკვლავთა ყფა“, ანუ მდამიოთ რომ ვსთქვათ, რას ნიშნავს ნამდვილი კორესპონდენტობა. ეს გაცილებით ცხადი იქნება გორელი მკითხველისა და „სახალხო ფურცლის“ რედაქციისათვის. ამ უკანასკნელმა როგორც ვიცით, დიდი ყურადღება მიაქცია აღნიშნულ ავტორს, რასაც შედეგად მოჰყვა „სახალხო ფურცლის“ 496 ნომერში გონივრული და გრძელ თ დამწერილი მიწინავე: „კორელი კონსოლიტები“.

დროა შევადლოთ ნელ-ნელა
სასწავლებლისა კარები—
და საშვალეობა ვეძიოთ
ლარიბთა დასახმარები.
ყველა უსახსრო მოწაფეთ
მისკენ უჭირავს თვალები,
მაგრამ ფონზედა ის გადის,
ვის წყალობს შავი ძალები.

სიტყვისა თავში მდგომარე
ვიუფლოთ სამნი ასონი,
და შარადისთვის ვიხმაროთ
თუ კი მოადგეს „ფასონი“.

ეხლა დახევა გვინდება
წელიწადითა ათითა,
როცა მინისტრი, აწ მკვდარი,
(სწორეთ ბისმარკის თავითა)
„ბედნიერს“ ყოფდა რუსეთსა
„ღიადი შეღავათითა“,
სიტყვითა შემოღებული
უმალ წაიდეს საქმითა.
იმ მანიფესტით აღთქმული
„ბედნიერების“ სახელი,
აქ გამოგვადგეს ეგება
და ჰყოს შარადა ნათელი
მაგრამ მთლად აღარ გვარგია,
სამი მარცვალი გვინდება,
ისიც სიტყვისა ბოლოდან
სცადე, ნუ შეგეშინდება.

შარადა უკვე მხათაა,
და ამხსნელისთვის ცხადია,
რომ დამცირება ვისიმე
ამითი არა მწადია...
მაგრამ, ვით ებიდემია,
ლაზარეთებში მძვინვარებს,
არ ასვენებენ ავადმყოფთ
დაჭრილებსა და მძინარებს.

ერიომა.

დალაქის წერილი ამხანაგთან

(წერილი სიაქიოლან)

გუშდენი ბ. ვ-ს

ძმაო, არშაკ, რომ იცოდე რა მივქარე და
თავი ქვას ვახალე, რომ შენ გაგეყავი და აქეთ წა-
მოველი. რა მრჯიდა ვყოფილიყავით ერთად და
გემრიელი ლუკმა გვექაშა, მაგრამ გაუმადლობამ,
ხომ იცი, მე კი არა მილოვი და ადელხანოვიც კი
შაადინა და თავზე ლაფი დაასხა. ვიფიქრე მილი-
ონობით ხალხი დაიხოცა ვაინში, წავალ სიაქიოს,
ერთ ცირკუნისა გავხსნი და ფულის პატრონი
გავხდები მეთქი. ჩამოველი თუ არა ერთ ადგილას
ბლომათ მიცვალბულები შავაგულე. ისე იყვნენ
ჩაწყობილნი, გეგონებოდა სარდინკაო. ვიფიქრე
აქ ხშირი უბანია და კარგი ზარაბოტკა მექნება
მეთქი. დავაპირე დუქნის გახსნა, მაგრამ რას გახსნი!
ამდენ ხალხში არც ერთს თავზე ბალანი არა ჰქონ-
და და წვერფულვაშის ნასახი ხომ სულ არ ეტყო-
ბოდათ. ვიფიქრე, ნამდვილათ ქაჩღების უბანში
მოვსულვარმეთქი და ისევ სხვა უბანში გავადე დუ-
ქანი. უყუტრე ერთი დღე, მეორე, მაგრამ არავინ
ეკარება დუქანს! ისეთ დღეში ვარ რომ გახვრე-
ტილი გროში მენატრება. მერე შავეკითხე. ხალხნო
ეს რა ამბავია! ნეუყელი ამოტოლა უბანში ერთმა
დალაქმა ვერ უნდა იხიროს მეთქი! ჩემ სიტყვაზე
გაეცინათ და მითხრეს: „ეე, ჩემო ძმაო, დალაქი
რა ეშმაკათ გვინდა. თუ სადმე თმა და წვერი
გვექონდა სულ იმ უღმერთო პრისტაგებმა დაგვა-
გლიჯესო“. რალას ვიზამდი ავიკარი გულა ნაზადი
და გავსწიე სხვა უბნისკენ. გზაზე მამაგონდა: მოდი
ერთი არტისტების უბანში დავბინავდები, ვნახოთ
იქნება ეყაროს რამე მეთქი და გავსწიე იქითკენ.
მართალია იმ ქვეყნათ გაფუფქული ღორივით მოტ-
ვლებილ სახეს ატარებდნენ, მაგრამ აქ ხომ პრის-
ტავლენია არ არის და ნამდვილათ წვერფულვაში
ექნებათ და სამუშაოს ვიშოვი მეთქი. მიველი მაგ-
რამ რას ნახავ! აქ უფრო უარეს დღეში ვნახე ეს
საცოდავები. მანდ მაინც სამართებლით ჰქონდათ
მოპარსული წვერ ულვაში და აქ კი სულ დაგლე-
ჯილი აქვთ საწყლებს. იმ უნამუსო მიკიტნებს და-
უგლეჯათ—ნახარჯი რომ არ მიუციათ.

რაკი ესე ფინთათ წამივიდა საქმე, გადავსწყვი-
ტე ღვდლების უბანში წავალ და იქ კი ნამდვილათ

ხერი იქნება მეთქი. ამ ქვეყანაში ხომ სლაბოდნე-ბი არიან და სტრიკა-ბრიტიას არავენ დაუშლის მეთქი. ეს აზრი მამეწონა და გავსწიე. მიველი მაგრამ რა ვნახე! რაც ქვეყანაზე ღვდლები ყოფილან სულ აქ მოგროვილან. ვიფიქრე წამდვილათ ქელეხია და გასაძლომათ შაყრილან მეთქი. ჩამეცინა ულვაშებში. ამდენი ღვდელი ყველა რომ მე გავკრიკო წამდვილათ გავკეთდები მეთქი, მაგრამ აქ უარეს ნესჩასტიას წავაწყდი, ჩემო არშაკ!

არი ასდის. მივრბივარ და ვყვირი: გოსპოდინ სეიაშ-ჩენიკ, ზაჩემ ვი სტრიგაიშ დრუგ-დრუგა, ია ცირულნიკ ია ლუჩი პასტრიგაიშ ვას მეთქი, მაგრამ სანამ მე მივიდოდი, მანამ სულ გაატყავეს ერთმანეთი. მოველი მაგრამ არც ერთს აღარა ჰქონდა არც თმა და აღარც წვერი! დავჩი პირ ღია და ხახა მშრალი. ეხ, არშაკ, რომ იცოდე რა დღეში ვარ... მაიგონე, ბიჭო, ძველი პურ-მარილი და გამამიგზანე გზის ფული, რომ წამოვიდე და აქაურობას მოვცილდე. ისევე ღმერთმა ააშენოს მანდაურობა, ისე როგორ გაფუქდება საქმე, რომ დღეში თითო კერძი ხაშის ფული მაინც არ ვიშოვო. მიშველე, არშაკ, იწამე ღმერთი, თორემ ვაკვლები შიმშილით.

გოგია.

ა ნ კ ე ტ ა.

მკითხველო, ვერ ატყობ როგორ გამოიცვალა დრო? პურს ვერა ვშოულობთ თავის დროზე, ხორცსა და ვერც სხვა სანოვავეს. სწორეთ გასქირდა ცხოვრება და ვინ იცის რა მოგველის! სამწუხარო ისაა, რომ არავენ თავს არ იცხელებს ამ „ვინ იცის“ თავიდან აცდენისათვის! ახლა კი ჩვენმა ჟურნალმა იკისრა ეს საქმე და სცდილობს იხსნას ქართველობა ამ უბედურებისაგან. თუ რამდენათ შეეძლება ამ საქმის გაკეთებას, ამას დრო გვაჩვენებს! ესლა კი ნება მიბოძე გავაცნო პირველი ნაბიჯი ჩვენი ჟურნალისა—ანკეტა ჩვენ მოღვაწეთა და ხელოვანთა შორის. კითხვა ასეთი იყო დასმული: „რა საშუალებით შეიძლება ასცდეს ჩვენს საქართველოს სიმშლიობა?“

მივიღეთ პასუხები.

პ. გოთუა.

(რუსულათ მოგვწერა, მაგრამ ჩვენ ქართულად ვთარგმნეთ, რათა ყოველი ქართველისათვის ხელმისაწვდომი გავგებხადა მისი ოქროდ ღირებული სიტყვები). თქვენ გსურთ გაიგოთ ჩემი „მწენი“ (თარჯიმანი ცოტა შეზარხოშებული გამოგვადგა და ამ სიტყვის გადათარგმნა ვეღარ მოახერხა) თუ რა საშუალებით შეიძლება ავიცდინოთ ჩვენ, ქართველებმა თავიდან სურსათ-სანოვავის კრიზისი? აი ჩემი პასუხი: ვიდრე ჩვენი საყვარელი დედა ქალაქი თბილისი (რომელიც ქართველებს ეკუთვნის, ქართველებსა! გაიგეთ თუ არა!) ხელში

ვღგეგვარ გაჯავრებული და აღარ ვიცი საით გადავარდე. უცუფე გავიხედე და დავინახე, რომ ორი ღვდელი მოდის. ვიფიქრე სანამ მოვლენ ვნახო იქნება თავი გამაკრეპინონ და პურის ფული ვიშოვო მეთქი. ცოტა შაგებს მოუმატე და მივრბივარ. ერთიც ვნახოთ ჩხუბი არ მოუვიდათ იმ ჩემი ცოდვით საფსევებს! თურმე მაგ ქვეყანაში მრევლზე ჰქონიათ ჩხუბი და ერთად რომ შაიყარნენ ძველი ნისიები მაგონდათ და დაუშინეს ერთმანეთს. შეიქნა შტურუმის ვაინა. ისე აგლეჯენ ერთმანეთს თმას და წვერს, რომ სულ ნაბუ-

ექნებათ ჩავარდნილი მილოვ—ადელხანოვ—ოსიპიანც—ჩაჩიკიანც და სხვა და სხვა მის მავგართ, საქართველოში არ იქნება უზრუნველყოფილი სურსათ სანოვაგით. მაშ, განვანთავისუფლოთ ჩვენი თბილისი მათგან და მაშინ... (საუბედუროთ შემდეგი სიტყვების თარგმნის დროს თარგმანი გარდაგვეცვალა. იგი სიტყვებით დათვრა და მეტის მეტი ნაციონალური გრძნობით თავი გაუსქდა.

თ. ლლონტი.

ინტერნაციონალიზმი და ცენტრალიზაცია კონფისკაციის კამპანიისა და კუქის ორგანიზმი ერობის შემოღებისა საქართველოში, მავალებს გარკვეულად ჩავაკონტრ-იერიშო ყოველი ჩემი გრძნობანი და მიმართულებანი კოლონიზაციისა და ფედერალიზაციის შორის. (შემდეგი იქნება)

ი. იმედაშვილი.

თუ რა გაქირვების ტალ-კვესს განიცდის ჩვენი ხალხის ტაძარი და რითი შეიძლება თავიდან ავიცილინოთ ეს გავგნება, ამის შესახებ უფრო დაწვრილებით შეგიძლიანთ ამოიკითხოთ ჩემს „მოდვაწეთა ლექსიკონში“, მხოლოდ არ შემოძლიან აქ არ გამოვსთქვა ჩემი შიში, თუ როგორ უნდა იცხოვრონ ქურუმნმა ჩვენი სახიობისა.

ეშმაკი.

საქართველოს მაშინ ასცდება სურსათ-სანოვავის კრიზისი და სხვა უბედურებანი, როდესაც ქართველთა შორის წერა-კითხვის გამავრცელებელი საზოგადოება და საქველმოქმედო საზოგადოება ყულამდინ აივსებიან ჩემი მათ შესახებ დაწერილ ფელეტონებით.

ა. ხატისოვი.

მე ვიზიარებ თქვენს მზრუნველობას ქართველებისადმი, რადგან ჩემი დევიზია: „დაეხმარე ყველას, განურჩევლად წოდებისა, მიმართულებისა და ტომისა“. და ამიტომ წარმოვსთქვამ რამოდენი სიტყვას: ამ სამი წლის შემდეგ ნახევარ ვაგონ პურის ფქვილს შემოგწირავთ დამშეულთა შორის განსანაწილებლათ.

სანაკენტო კომისიის თავმჯდომარე გუგული.

ღია წერილი

პატივცემულ პეტრე მირიანაშვილს.

დიდათ პატივცემულო ბ-ნო პეტრე!

როცა ქართული ენის შესახებ საქმე შემიფერხდება, მაშინვე თქვენ გამახსენდებით ხოლმე და თუმცა დღემდისაც არა ერთხელ მოგიგონეთ გასაქირის დროს, მაგრამ როგორც ხედავთ შეწუხებით დღეს პირველათ ვაწუხებთ.

მას შემდეგ, რაც „კავკასიის სამეურნეო საზოგადოებაში“ გოგირდის საქმე ჩაიხლართა, პრესაში ხშირათ ვხდებოდი სახელს „უგანათლებულესი თავადი პეტრე გრუზინსკისას“.

არ იფიქროთ გოგირდის საქმეზე მედიატორეთ გნიშნავდეთ, ან მსურდეს ამ ბნელ საქმეში ჩამარხული ძაღლის თავის ძებნა. არა, სრულიადაც არა.

მე მსურს თქვენი ყურადღება მივაქციო მხოლოდ სიტყვას:

„უგანათლებულესი“.

გოგირდის ინციდენტის შემდეგ ჩავუკვირდი მე ამ სიტყვის აზრსა და ვფიქრობ, რომ ის არ უნდა გამოხატავდეს ქეშმარიტ შინაარსს რუსული სიტყვის СВѢТЛѢЙШИЙ-სას.

მე არც ქართული მესმის რიგიანათ და რუსულს ვინ მომაქვავებდა, მაინც მაინც მგონია, რომ სიტყვა „უგანათლებულესი“ წარმოსდგება „განათლებულისაგან“ და ხომ შეიძლება СВѢТЛѢЙШИЙ თავადი სრულიადაც არ იყოს განათლებული, არა თუ უგანათლებულესი.

მართალია, სამწუხაროთ, ბევრნი არა გვეყვანან „უგანათლებულესი“ თავადნი, მაგრამ სასიამოვნო მაინც არ არის შეუფერებელი ზედმესრული სახელი მივაკუთვნოთ ვისმე. ამით შეიძლება ჩემისთანა გულუბრყვილო მკითხველი შეცდომაშიაც შევიყვანოთ.

მე მსურს თქვენი კომპენტენტური აზრი ვიცოდე მხოლოდ ამ სიტყვის მნიშვნელობის შესახებ, თუმცა... გავკადნიერდები და კვლავ შეგაწუხებ, ისიც კი მინდოდა გამეგო, თუ რისთვის ჰქვია უგანათლებულეს პეტრეს „გრუზინსკი“. ესეც ნათარგმნი გვარია, თუ ძველათ იყო საქართველოში ასეთი გვარი.

მე რასაკვირველია, ძლიერ მესიამოვნება, თუ თქვენ ჩემს წერილზე პასუხს „ეშმაკის მათრახის“

რედაქციაში გამოვიგზავნით, მაგრამ პასუხის ღირსიც რომ არ გავგზავდით არც ის მეწყინება, თუკი სადმე, თუნდაც გაზ. „საქართველოში“ გამოარკვევთ ამ საკითხს. ვინ იცის, იქნებ სხვა მკოდნე პირებმაც მიაქციონ ამ ჩემს მუდარას ყურადღება.. მაშინ ხომ თავს ბედნიერათ ჩავთვლი.

მარადის თქვენი პატივისმცემელი
თენგიზ ფრიტაძე.

წერილი რედაქციას

ბ-ნო რედაქტორო!

განმეორებით ვსთხოვ ბ-ნ ისარს, თუკი ის არ გაუბრბის სამედიატორო სასამართლოს, დაუყოვნებლივ დაასახელოს თავის მხრივ მედიატორები.

მასწ. ილიკო მ. ქუთათელაძე.

„ეშმაკის მათრახის“ რედაქცია აცხადებს, რომ უკეთეს შემთხვევითი კორესპონდენტი, როგორც იყო ბ-ნი ისარი და აგრეთვე ბუკნარელი კოსანდილე, თავის გასამართლებელ საბუთს არ წარმოადგენს: პირველი სამედიატორო სამსჯავროში, ხოლო მეორე ჩვენს რედაქციაში, რედაქცია იძულებული იქნება გამოაქვეყნოს მათი ნამდვილი სახელი და გვარი შესაფერი განმარტებით.

ფონეტი

„ეშმაკის მათრახის“ რედაქცია ამით აცხადებს, რომ უსახელო ავტორებისა და უცნობ პირთა წერილები ჟურნალში არ დაიბეჭდება.

შემთხვევითი კორესპონდენტის ვინაობას და წერილში აღნიშნულ ჭამბის სისწორეს უნდა ამოწმებდეს ვინმე რედაქციისათვის სანდო პირი.

სარედაქციო წერილი უნდა დაიწეროს ქალაქის ცალ გვერდზე და ყოველ აღნიშნულ ამბავს თან ახლდეს საჭირო ახსნა-განმარტება.

რომ სარედაქციო წერილი რედაქციაში მოსვლამდე არ გახსნან, საჭიროა კონვერტზე აღრეცის შემდეგ დაეწეროს: „ეშმაკის მათრახისათვის“.

უმარკო წერილებს რედაქცია არ იხსნის და დაწუნებულ მასალებს არ ინახავს.

მაკრინეს ნათლიას. თქვენი ლექსი: „შოთა-სებური“.

„გული ხესს შეეღეწა
სისხლის ძვრისგან გაღანაღეწა“.

მართლაც ჩამოჰგავს შოთას ნაწერს, რამეთუ ორი განაწერა ერთად 16 მარცვალს შეადგენს.

ბედნიერია თქვენი ნათლული მაკრინე... არა იმიტომ, რომ „შოთასებური“ ნათლია ჰყავს, არამედ იმიტომ, რომ რამდენათაც ვიცით, ნათლიასაგან მონათლულზე არავითარი მემკვიდრეობითი ნაკლი არ გადადის.

სამსონ სუჯუნის პირელს.

„ზღვაო, ზღვაო! რას ღეღეგ
არ კმარა რაც რომ შენ დაღუპე?“

გაღმაბრუნე გემი და
შოხს, შოხს იქით გადაღუპე!
მაგრამ ბოლომდის ვერ გასტან
და ვერ იმდერებ ჩვენითა
ჩვენც ამოგაშრებთ, შეგსწამთ და
ამას შეგაძლებთ „ღმერთითა“.

ღმერთით რასაკვირველია ყველაფერი შეიძლება, მაგრამ თუ ზღვის შესმა გადავიწყვეტით, უფროსილდით მაინც ნაღმი, წყალ-ქვეშა ნავი ან დრედნაუტი არ ჩააყოლოთ.

ბ. უვინჩილას. „ქურდი მთხლეზე დაიჭირესო“ რომ იტყვიან სწორედ თქვენ მოგივიდათ. თქვენი ლექსი „კაცო“.

„კატო, იცოდე ნაკვერჩხალო სარ
ტეტსლებერ უსუნო
ბურუსს მოუცავს მომავალი,
წარსული შენი“.

მოპარულია ახალ-გაზდა მგონის გრიგოლ ამაღლობელის ლექსიდან.

